

[Lone Dybkjær]

Et af de udgangspunkter, vi kunne tage, er, hvad vi helt konkret skal stille op med de langtidsledige, og med de langtidsledige mener jeg de helt præcis 83,4 pct., som er mellem 25 og 59 år, og som har været ledige op til et år. Hvordan griber vi tingene an over for dem?

Jeg tror under alle omstændigheder, at det er nødvendigt, at vi har både nogle kortsigtede, nogle mellemlange og nogle langsigtede tiltag over for ledigheden, og det er selvfølgelig nogle af de kortsigtede, der er nævnt i dagsordenen. Der er da ingen tvivl om, at vi kortsigtet – det er der også bred enighed om – skal fremrykke de offentlige investeringer. Der er heller ikke tvivl om, at vi må diskutere nogle forskellige løntilskudsordninger, gerne anderledes end dem, vi har i dag.

Men jeg tror også, at vi f.eks. er nødt til at diskutere på kort sigt, om vi kan skabe et alternativt arbejdsmarked for nogle af de grupper, som vi ikke kan hjælpe med arbejdstilbud eller uddannelsestilbud. Vi kan jo lige så godt erkende, at der bliver nogle tilbage, som vi ikke kan hjælpe gennem disse ordninger. Hr. Nystrup Rasmussen var inde på, at det var 11 pct., andre siger 50 pct. Hvad skal vi gøre ved dem?

På den mellemlange sigt er der selvfølgelig ingen tvivl om, at vi skal ind i øget uddannelse. Her skal jeg blot nævne f.eks. det radikale forslag om VUS-ordningen, hvor det er dem, der er på arbejdsmarkedet, der får nogle uddannelsestilbud, hvorefter nogle ledige kan gå ind og erstatte dem.

Så kan vi endelig diskutere, hvad det er for et arbejdsmarked, vi får på lang sigt. Fru Mimi Jakobsen sagde, at der er job nok. Jeg vil sige, at der er opgaver nok. Der er jo ingen tvivl om, at der er opgaver nok. Spørgsmålet er bare, hvilke opgaver der er velegnet til lønarbejde, og hvilke der ikke er velegnet til lønarbejde; det bliver vi også nødt til at begynde at diskutere.

Hvis jeg skal konkludere, vil jeg sige, at det er vigtigt for os, at vi i denne sammenhæng også tager en diskussion om en finansieringsreform inden for dagpengesystemet, men det får vi jo lejlighed til at diskutere senere i dag, når vi skal behandle regeringens forslag. Vi bliver nødt til at diskutere: Hvad skal og hvad kan arbejdsmarkedet tage sig af, og hvad skal det sociale system tage sig af?

Det er ærgerligt med den diskussion, vi havde for nogle år tilbage, hvor det sociale system blev lagt for had på en sådan måde, at det nærmest var, som om man var tabt for evigt, hvis man var i det sociale system. Jeg tror, det er en forkert betragtning. Vi har brug for det sociale system, og under alle omstændigheder har vi brug for det, fordi det, vi skal, er at prøve på at få skabt et samfund, som består af os alle sammen, og hvor vi også alle sammen kan være med.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Fru Lone Dybkjær gik ind i taldiskussionen om, hvor mange arbejdsløse der er, og mente, at disse gennemsnitstal kunne man ikke bruge til særlig meget.

Det centrale er jo også, at tallene er stigende. Det er rigtigt, at der kan være diskussion om, hvor mange det drejer sig om. Men det centrale er, at arbejdsløsheden stiger, til trods for at man har en vældig vækst i produktivitet og produktion; det er den problemstilling, det er så vigtigt at forholde sig mere konkret til.

Og så forstår jeg simpelt hen ikke Det Radikale Venstre, når man siger, at denne dagsorden er en konfliktdagsorden. Hvordan kan en radikal ordfører kalde det en konfliktdagsorden? Der er tale om efteruddannelse, om uddannelsesorlov, om barselorlov, om miljø og kollektiv trafik. Det er jo en række punkter, som ligger tæt op ad Det Radikale Venstres ønsker, og jeg ved, at der er enighed mellem SF og Det Radikale Venstre om at få sådanne ting med. Derfor er det helt uforståeligt for mig, at Det Radikale Venstre kan benævne sådanne punkter som konfliktpunkter. Der er ikke tale om nogen konfliktdagsorden. Der er tale om et konstruktivt bidrag til, at Folketinget markerer, at der skal gøres noget mere ved arbejdsløsheden.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Jeg fangede kun én sådan lidt polemisk bemærkning fra fru Lone Dybkjær til Socialdemokratiet. Det var den dér betragtning om, at det næsten ikke kostede penge, det, vi foreslog, og at det jo ikke kunne koste flere penge.